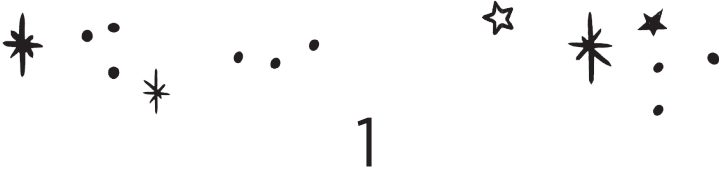

YILDIZ KÖPEK

MEGAN SHEPHERD

İsimsiz

Bir köpeğin yalnız kalmaması gereken bir geceydi. Sert esen rüzgâr, yağmakta olan karı binalara doğru yönlendirerek Moskova sokaklarında esiyordu. Sokakta tek bir insan bile yoktu. Hiç araba geçmiyordu. Evi olan insanlar evlerine kapanmış, ailelerinin yanında yedikleri sıcacık yemeğin tadını çıkarıyordu. Ayakkabı dükkânının olduğu bu gizemli sokağın ilerisinde fırtınadan köşeye sığınmış yavru bir köpek vardı.

Köpeğin bir ismi yoktu. Sadece sıcak yuvaları olan köpeklerin bir ismi olurdu. Evlerinde oturup mama kaplarından yemeklerini yiyip sıcacık battaniyelerin altında, çocukların yanında yatan köpeklere isim verilirdi. Soğukta kalan köpeklerin, yani sokaktakilerin, isme ihtiyacı olmazdı. Küçük köpeğin aklında sadece ne yiyeceği vardı. İki gün önceki avının giderdiği açlık varlığını belli etmeye başlamıştı. Karlı Günlerin Kışı başlamıştı. Yemek bulmak artık zordu. İki kışı atlatmıştı ama bu sefer son kışı olabilirdi.

Karanlığın içinden bir hırıltı duyuldu.

Yavru köpek, patilerinin üzerinde dikildi. Rüzgâra doğru bakıp gözlerini kısıtığında bile kar gözlerine batıyordu. Ayakkabı dükkânının ilerisindeki sokak lambalarının zayıf ışığı titremiş ancak görünürde bir şey gözükmemişti.

Hırıltı gene duyuldu.

Üç tane Soğuk Köpeği ışığa doğru fırladı. İkiyle daha önce yolları kesişmişti. Bir gözü olmayan, tüyleri ağarmaya başlamış kara bir köpek ve yavru köpeğin üç katı büyüklüğündeki üç renkli genç köpeği daha önce de görmüştü. Üçüncü köpek hâlâ yavruydu. İlk kışını geçiriyor olmalıydı. Gözleri umutsuzlukla parlıyordu.

Küçük köpek, bölgesini ilk defa korumuyordu. Sokaklarda gözlerden uzakta ve rüzgârdan korunaklı bir bölge bulmak için şehri haftalarca arayıp taramıştı. Ayakkabı tamircisinin mutfağından gelen kokuların oraya çektiği bir fare ailesi duvarların içinde yaşıyordu. Daha da önemlisi, oturduğu bölgenin önündeki basamaklar, köpek yakalayıcılarından saklanmasını sağlıyordu.

Küçük köpek, davetsiz misafirlere bakıp diş gösterdi.

“Geri durun!” diyerek hırladı.

Yaşlı kara köpek başını eğip uyarı niteliğinde sakin bir hırlamayla karşılık verdi. “Git, uzaklaş buralardan, ufaklık. Bu bölgeyi biz alıyoruz.” dedi.

Küçük köpek, geri adım atmadı. “Geri dur!” dedi.

Yavru köpek bir ileri bir geri yürümeye başladı. Bunun da yara izi olmamasına bakılırsa, daha önce kavgaya hiç karışmamıştı ve kendini kanıtlamak için fırsat kolluyordu.

Kara köpek, üç renkli köpeğe bir şeyler anlatan bir bakış attı ve üç renkli köpek ışığa doğru fırladı.

“Bu bahçe, şuradaki bütün bölge, artık bize ait!” diyerek tehdit etti üç renkli köpek.

“Hayır, burası bana ait!” diye hırladı küçük köpek.

Üç renkli köpek, ona sert sert baktı.

Yaşlı köpek, tehditkâr bir havlamayla, “Tek başınsın.” dedi. “Sürün yok. Eşin veya yavrun da yok. Köpekler tek başına hayatta kalamaz.”

Küçük köpek başını kaldırdı. Bakışları aman vermiyordu. “Hayatta kalmanın tek yolu tek başına olsan da çabalamaktır.” dedi.

Patilerinin değdiği zemin buz gibiydi. Yoğun kürküne rağmen, küçük köpek üşüyordu.

Yavru köpek tekrar volta atmaya başladı. İki yaşlı köpek birbirlerine baktılar ve derken kara köpek başını sallayarak onay verdi. Üç renkli köpek dış göstermeye başlamıştı.

“Buna sen karar veremezsin.” dedi.

Üç renkli köpek ileri fırladı. Pençeler, yerde yeni yeni tutan karı ezip geçmişti. Küçük köpek kendini hazırladı. Üç renkli köpek üzerine atladığında, hızlı bir şekilde yana çekildi ve köpeğin üstüne atladı. Ardından yavru köpek, ondan beklenmeyen yüksek sesli bir hırlamayla karşılık verdi. Artık aralarında müthiş bir mücadele başlamıştı. So-

ğuşa aldırış etmeden birbirlerine karşı ellerindeki kozları kullanmaya devam ettiler. Geri adım atmaya her iki tarafın da niyeti yok gibiydi.

Yaşlı kara köpek, tek kalan sarı gözüyle, hareketsiz bir şekilde onları izliyordu.

Üç renkli köpek tekrar mücadeleye başladı ve küçük köpek ancak bir çift ayakkabının sığabileceği kırık tahta kutuya atladı. Kutu, küçük bir köpeğe yetecek kadardı. Kutunun diğer ucuna kadar çekilince, zayıf yavru köpeğin meraklı pençeleri ona ulaşamıyordu bile.

“Geri çekilin!” Küçük köpek, güvenli kutunun içinden emir verdi. “Bu bölge benim!”

Yavru köpek, kutunun açığta kalan kısmında hırlamaya devam etti. Üç renkli köpek, kutunun dışını koklayarak kolaylıkla kırılacak bir tahta arıyordu. İçerideyse, küçük köpek hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Hissettiği acıyı önemsemiyordu. Eğer bölgesinin güvenliğini kaybederse, bir gün bile hayatta kalamazdı.

Nihayet, kara köpek ayağa kalktı. Üç renkli köpeğe ve yavru köpeğe doğru hırladı ve fırtınanın içinde kayboldu. Yavru köpek mız mızlandı ancak üç renkli köpek sert bir şekilde havlayınca o da geri çekildi.

Küçük köpeğin nefes alışverişleri kesik kesikti. Kuyruğundan burnuna kadar tir tir titiyordu. Patisindeki ve kafasındaki yaralar acıyla zonkluyordu. Cesareti yerine gelene kadar bekledi ve sonunda kutunun içinden çıktı. Sürüden iz yoktu. Ön patisindeki yaraları yaladı.

Sürünün geri dönüp dönmeyeceğiyle ilgili kuşkusu yoktu. Asıl soru ne zaman dönecekleriydi.

Kısa bir süre sonra fırtına sakinledi ve küçük köpek soğuktan biraz olsun uzaklaştığını hissetti. Yumuşak bir ışık parlıyordu. Bölük pörçük bulutların arkasından yıldızlar gözükmeye başlamıştı.

Küçük köpek, en parlak yıldıza yani Yıldız Köpeğe bakıp göz kırptı.

Sakince havladı. Yıldız, ışığın şiddetini artırarak parladı. Küçük köpek, kalbinin içinden nazik bir sesin geldiğini hissetti. Bunun, Yıldız Köpek'in sesi olduğunu düşündü.

Bütün köpeklerden bile daha cesur olman gerekecek.

Küçük köpek kutusunun içine yerleşirken, göz kapakları kapanmaya başladı. Her bir kası ağrıyordu. Kendini uykuya bırakırken yıldızların gökyüzünde ışıltılı parladığını göremez oldu.

Nina

Nina, gece mavisi renkli sirk çadırından içeri adım attığı anda, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Binlerce mum, tavanın yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi gözükmesi için incecik iplerle havada asılı duruyordu. Dışarıda gri, buz gibi rüzgârlı bir gece hâkimken, çadırın içinde devasa meşalelerden ısı dalgaları hafifçe yayılıyordu. Gizemli yeni bir dünyaya adım atmış gibi hissetmişti.

Sıcaklığa rağmen gene de atkısını boynuna sıkıca sardı.

“Nina, gözünü kardeşinden ayırma.” dedi annesi. Ivan’ın olduğu yöne doğru, kaşlarını çatmıştı. Ivan çoktan patlamış mısır arabasına doğru insanları ittirerek gitmiş ve kalabalığın içinde kaybolmuştu. Bir hafta önce on yaşına girmişti ve artık uyku vaktini kendi başına belirleyen ve kahvaltıda babasının gazetelerini okuyabilen bir yetişkin olduğuna karar vermişti.

Annesi konuşmaya devam etti. “Baban, enstitüden gelen iş arkadaşlarıyla beraberken rahatsız edilmemesi gere-

kiyor. Buraya babanızın araştırması için geldik, siz eğlenin diye değil. Kardeşini beladan uzak tutma konusunda sana güvenmem lazım.” Bakışları Nina’nın atkısının birbirine girmiş püsküllerine sabitlendi. Atkısının sımsıkı bağlandığını görünce annesinin gözleri büyümüştü. “Atkıyı da çıkar.” dedi. “Burası sıcak. Atkıya ihtiyacın yok.”

Nina, parmaklarını atkının yumuşacık katmanlarına gömdü. Sıcak tutan ve sert bir yünden yapılmış olmasına rağmen atkı, ipek gibi hissettiriyordu. Atkıyı, en yakın arkadaşının boynunda gördüğünde dünyadaki en güzel şeyi görmüş gibi hissetmişti. Gök mavisiydi. Moskova’nın kış aylarında pek görülmeyen bir renkti bu. Üzerine pembe ve turuncu çiçekler işlenmişti ve çenesine kadar gelen büyük püskülleri vardı.

“Ama bu Ludmilla’nındı.” diye karşı çıktı Nina.

“Sessiz ol.” dedi annesi. Sesini alçaltarak “Sorun da tam olarak bu zaten. Öyle bir atkıyı herkes hatırlar. İnsanların, Ludmilla ya da Sokolov ailesinden herhangi biriyle olan ilişkimizi anlamalarını istemiyoruz. Ya Direktör Sonin, bu atkıyı taktığını görürse?” Annesinin bakışları, babasının yanında duran adamlardan birine kaydı. Adam gözlük takıyordu ve meşale ışıklarının altında parlayan bir keli vardı.

Nina, pişman olacağı bir şey söylememek için ağzını sımsıkı kapadı. Ludmilla’yla daha doğmadan önce bile en yakın arkadaşlardı. Anneleri aynı zamanda hamile kalmışlardı. Çok sayıda hatıra biriktirmişlerdi. Ancak Ludmilla, ailesiyle birlikte bir hafta kadar önce kayıplara karışmıştı. Ludmilla ortadan kaybolmadan bir gün önce atkısını çıkara-

rıp Nina'ya vermişti. *Bu atkıyı hep çok beğendiğini biliyorum. Alabilirsin. Bunu tak ki beni unutma.*

O zaman Nina sadece gülmüştü. *Tatile çıkıyorsunuz, Ay'a değil.*

Ancak Ludmilla bir daha okula geri dönmemişti.

Artık Nina ne zaman yün kumaşı boynuna sarsa, Ludmilla hâlâ yanındaymış gibi hissediyordu. Gök mavisi. Tıpkı Ludmilla'nın gözleri gibiydi.

Atkıyı çıkardı ve montunun cebine sıkıştırdı.

Annesinin yüzünün ifadesi yumuşadı. "Hadi ama. Biraz patlamış mısır yemek seni mutlu edecektir." Çadırın girişinde bekleyen babalarının yanına gitmeden önce Nina'nın avucuna biraz bozuk para koydu. Nina, avucundaki bozuk paraya baktı ve iç çekti. Sanki patlamış mısır en yakın arkadaşının boşluğunu dolduracaktı gibi...

Nina, Ivan'ı bulmak için kalabalığı taradı ve nihayet Ivan'ı diğer çocuklarla birlikte falcı masasının etrafına dolmuş buldu. Parıldayan altın küpeleri olan yaşlı bir kadın hayvan kafataslarına ve kristal kürelere bakıyordu.

"Söyleyin bakalım çocuklar." dedi kadın. Üzerinde taç, kafatası ve hançer çizimleriyle dolu bir deste kâğıdı elinde tutuyordu. "Aranızda kim fâl baktırmak ister çocuklar?"

Diğer çocuklar feryat figan geri adım attı ancak Nina kulak kesilmişti. "Ben yaparım." dedi.

Ivan, Nina'nın kolunu çekiştirdi. "Nina, yapma! Öğretmen batıl inançların geri kalmışlık olduğunu söylüyor." dedi.